

Tina Kozin

Razkosano

Grizljanja

čist, prosojen dan: do konca sveta
te loči le polet viharika.

med nebom in morjem
samo morje, primikanje razdalje.

na robu skale je neko telo
odložilo težo in se razpušča

v zvezdo; rob vodne gladine
drobijo drobne mišice –

neka zvezda objeda korale in
toplota, ki jo prši tudi

njena koža, je svetloba: ves čas stara
kakah osem minut

raznaša drobce dihanja v nagone,
hrepenjenja, stanja. in rob

tiste skale grizlja morje. rob
morja, obzorje. rob

obzorja,
druga svetloba.

V polovici noči

še ena noč se premika. zunaj
šumenje zakriva posamične
krošnje dreves, neki svet
mirno drsi skozi svojo senco.

okna so odprta. zrak ne
kroži, ves čas vstopa in
odhaja. vsak njegov drobec tu
obda soba, se polni z vsem,
kar prenaša: zavrte pnevmatike,
mimobežje nekega drugega
avtomobila, oster kos odbitega
sonca, s katerim luna deli prostor
na dve polovici, padanje besed
v korake, padanje korakov v
razdalje, padanje razdalj
v vse neslišne fragmente,
sploščene v tirnici z železnimi
tresljaji – zadrti takti vlaka,
ki zaman lovi svoj snop
luči; v njem se za trenutek vidi,

kako se nasloni drevo
na drevo: ne s težo,
z zamaknjeno krošnjo, le

ker se gmote zraka premikajo.

Okna

hiša, v kateri živi, je ves čas nekako
ista, čeprav se je precej posedla ---
sanirali so temelje in kapilare
so zabetonirane. tudi okna so
druga, prostor robijo tesnila. toda
pravi, da jih je dobro odpirati, opazovati,
kako z zvoki ugašajo tudi drobci
usodnosti, na primer,
dojameš, da hiša ni vzdrhtela
zaradi tektonskega premika,
bil je zgolj ritem
teže
neke mimobežne kompozicije. menda

njegov sosed zdaj v glavnem sedi na terasi.
ob njem rastejo steklenice, ki jih
pestuje kot speče otroke.
medtem kotali sivi frnikoli
po nebeški podlagi in
mimo vozijo vlaki. včasih
oblikuje glasove, šteje ptice,
jih preglasi.
zapre torej okna,
sloni in ne
čuti, kako mu pogled stekleni.

Gozd

to je obronek. že tukaj so tla
neprepustna, voda, ki se izceja

iz pobočja, zato zastaja. tudi
njena gladina ne proseva dna,

v njej so razdeljena debla in
krošnje, razmršeni kosi

neba. kjer kopni, je le zavetje
rumene maslenice: ti travniki so

še neobljudeni, a ko se obračajo
od sonca in se v vejah zasvetlika

oglje, se cvetovi sklenijo, in to je
skoraj mirno gibanje. nekje globlje

pa se gozd le počasi zarašča. morda
bodo divje mladike nekoč olesenele

v roke in poprijele zdrsljive brazde
hriba, morda planote ne bodo

zgolj nepočiščene raztrganine.
zemlja, ki je spodnašala hiše, ni bila

površje, trgalo se je drobovje,
in padalo je nezaznamovano

drevje. toda nekdo je zdaj že
hvaležen, za kar je ostalo. in zanj

je pomembno, da lahko
hodi, kjer ni več poti in misli,

da izgubljanje niso koraki v neznano,
temveč stanje. da zmore razločiti

profile v skalnih osamelcih, jih
imenovati. da ve, da so samo imena,

morda, edina stalnica tega okolja – da si
zato lahko nekdo spet kdaj kaj želi, kot

je prestopiti drugo stran obronka, odlomiti
svoj ne in biti – ne morda, temveč predvsem

kdo?

Rokavice

za potemnelimi drevesi ni ničesar,
česar ni podnevi, tudi vidna stran gozda
je vedno ista, in zadaj
je druga. in če kaj
iščem, pomeni
le, da tega zdaj ne vidim.

oblaki se stikajo
s tlemi. ko bodo oledenele,
bodo s teh vej padale
kristalne sence, zdaj pa svet
ves čas znova
nastaja: hodim
po spominu, a pot je,
kar je prehodno.

in s koraki se prostor deli: v bližini
slutim svetle misli hladnih brez,
kjer razsežnost pada v globino, pa veter
s kostanjev otresa ježice.
a medonosnost ni mera
tega vetra in
za razklepanjem loput ježic je
zorenje drugega časa. še neko

divje bitje je, ki šari
po tišini,
toda kar objeda
lubje in semena,
je gon, ki hrani. in le

moje je, da zdaj začutim
rob svoje kože,
vlažne rokavice,
in da vem, kako

dlani niso prazne,
le samodejno razprte.

Razkosano

nisem nebo.
besed ne spajam
v svoj človeški šum.
z besedami spajam
besede.
meni nekatere besede zvenijo
nečloveško.
so, ki me pregibajo.
mene vsaka beseda zadeva, vsaka me
pomanjša.

nisem galaksija.
čeprav me veže sila teže,
ki ni brez središča. toda zame
gola singularnost ni le teorija, temveč zakon
preživetja. in je zakon gon
in ga beseda ne dosega
in je zaradi njega
črna,
luknja,
bela.

nisem zvezda.
moje jedrske reakcije mi niso zanimive
kot toplotna sprememba, moja
jedrska zlivanja so moja
dilatacija časa.
in razlika
med uplinjanjem užitka in sesedanjem
medzvezdnega prahu
v krivdo
je moja
v tem podaljšku.

nisem planet.
rotiram le, kadar sem
brez osi. ne krožim
med dnevi in nočmi, med letnimi časi,

moja tirnica je izsredna
in moja odgovornost
so polni obrati.

nisem planet, čeprav sem vsi
moji retrogradni in naravni sateliti.
in plimovanje
je zavest, da jih vidim
le z ene strani.
naš spomin so
naša razkosana telesa,
ne trki, ki so se zgodili,
a kjer se celota začne, je že

šumenje.

Sneg

samo hlad te ohranja,
nerazdrobljena
zbleдела pokrajina.